

(η παρούσα ανακοίνωση που υπογράφεται από 68 συντρόφους εστιάζει στους λόγους αποχώρησής μας από την ΔΕΑ και δεν σκοπεύει να αναλύσει ολοκληρωμένα και εις βάθος την συγκυρία και τα καθήκοντα που αυτή θέτει)

Στις αρχές Απρίλη η πλειοψηφία της Κ.Ε. της ΔΕΑ αποφάσισε τη διαγραφή από την οργάνωση των τριών μελών της ΚΕ που εκλέχτηκαν με την εσωκομματική αντιπολίτευση στη Συνδιάσκεψη της οργάνωσης μόλις ένα μήνα πριν. Ο τυπικός λόγος της διάσπασης της ΔΕΑ ήταν η διακίνηση ενός κειμένου διαφωνίας στα μέλη! Ήταν η πρώτη φορά στα τελευταία 14 χρόνια που εμφανίστηκε συγκροτημένη διαφωνία στη ΔΕΑ, συγκεντρώνοντας, σε αντίξοες εσωκομματικές συνθήκες, την υποστήριξη του 37% των αντιπροσώπων της συνδιάσκεψης. Ήταν επίσης η πρώτη φορά που η Κ.Ε. προχώρησε σε διαγραφές. Η κριτική της μειοψηφίας εστίαζε: **α)** σε ζητήματα πολιτικών συμμαχιών και ενιαιομετωπικής τακτικής, **β)** στην ανάγκη αναβάθμισης της αυτόνομης παρέμβασης της ΔΕΑ στο κίνημα και αντίστοιχα των μετωπικών εργαλείων της, **γ)** σε ζητήματα εσωκομματικής δημοκρατίας.

Μέσα σε ένα μόνο μήνα από τη συνδιάσκεψη, εξαντλήθηκαν οι αντοχές και η «ανοχή» της πλειοψηφίας της ηγεσίας της ΔΕΑ στην εσωτερική πολιτική συζήτηση και αντιπαράθεση. Και μάλιστα παρά την απόφαση της πρόσφατης συνδιάσκεψης για συνέχιση της συζήτησης και τη μη-διάλυση της ομάδας συγκροτημένης διαφωνίας. Τόσο γρήγορα και τόσο εύκολα η ηγεσία επέλεξε τη διάσπαση, επαναλαμβάνοντας τις χειρότερες παραδόσεις οργανώσεων και ρευμάτων της Αριστεράς ξένων προς το ιστορικό ρεύμα στο οποίο αναφερόμαστε.

Εκ του αποτελέσματος, αποδεικνύεται ότι η ανοχή της ηγεσίας είχε δύο ανελαστικά όρια. Τις αντιλήψεις της για το **δημοκρατικό συγκεντρωτισμό**, που στο πρώτο πραγματικό τεστ, αποδείχτηκαν αντιλήψεις γραφειοκρατικού συγκεντρωτισμού. Δεύτερο, την **τακτική ουράς στο «πλατύ κόμμα»** και την εγκατάλειψη της τακτικής του ενιαίου μετώπου. Πρόκειται για δύο αντιλήψεις που λειτούργησαν προσθετικά και σε συνδυασμό. Η πλειοψηφία της ΚΕ τις θεώρησε καθοριστικές για τη φυσιογνωμία της ΔΕΑ, στρατηγικής σημασίας και αμετάκλητες. Πρέπει να την πιστέψουμε.

Ενιαίο μέτωπο ή «πλατύ κόμμα»;

Η ΔΕΑ σχεδόν από την ίδρυσή της εφάρμοσε -και σωστά- πολιτική συμμαχιών με άλλες αριστερές δυνάμεις. Συνέβαλε με ειλικρίνεια στην υπόθεση της κοινής δράσης της Αριστεράς στις μάχες ενάντια στο σύστημα. Οι συμμαχίες της λογοδοτούσαν πάντα στην «τακτική του ενιαίου μετώπου», ταυτοτικό χαρακτηριστικό δικό της και του ρεύματος από το οποίο προέρχεται.

Στη βάση αυτή, η ΔΕΑ εντάχτηκε σε μετωπικά σχήματα με τον αριστερό ρεφορμισμό (ΣΥΡΙΖΑ μέχρι το 2015 και μετά ΛΑΕ), δίνοντας τη μάχη για να αποκτήσουν ριζοσπαστικά-κινηματικά-αντικαπιταλιστικά χαρακτηριστικά. Αντιτάχθηκε στον εκλογικισμό και τη λογική της ανάθεσης. Στις «πλατιές» συμμαχίες με παράγοντες και δυνάμεις προερχόμενες από το ΠΑΣΟΚ ή του συστήματος. Σε όλες τις εκδοχές υποχώρησης απέναντι στον εθνικισμό και το ρατσισμό, καθώς και στη λογική των «πατριωτικών» συμμαχιών. Σε συνδυασμό με την αυτόνομη δράση της μέσα στο εργατικό, το φοιτητικό και το αντιρατσιστικό-αντιφασιστικό κίνημα, ειδικά την περίοδο προ του 2013, η ΔΕΑ κατάφερε να αναπτυχθεί και να συγκεντρώσει αξιόλογο πολιτικό βάρος, αναγνωρίσιμο από μεγάλο τμήμα του κόσμου του κινήματος και της Αριστεράς. Στην πορεία όμως αυτά τα μετωπικά σχήματα άρχισαν να παίρνουν όλο και πιο πολλά χαρακτηριστικά που ξέφευγαν από το ενιαίο μέτωπο και κατέληγαν στην διαμόρφωση κοινών κομμάτων, αντεπιδρώντας στη φυσιολογία της ίδιας της ΔΕΑ. Τα αποτελέσματα μιας τέτοιας διαστρέβλωσης του ενιαίου μετώπου τα βιώσαμε με τον πιο έντονο και οδυνηρό τρόπο μέσα από τις εμπειρίες τόσο του ΣΥΡΙΖΑ (ιδιαίτερα μετά το 2012) όσο και της ΛΑΕ.

Δεν ήταν ενιαιομετωπική τακτική οι σταθερές, αποκλειστικές και μακροχρόνιες πολιτικές συμμαχίες με δυνάμεις του ρεφορμισμού. Η τακτική του ενιαίου μετώπου μπορεί να επιδιώκεται για «μια ολόκληρη περίοδο», αλλά αυτό δεν μεταφράζεται σε πάση θυσία συμμετοχή σε μακροχρόνια σχήματα αποκλειστικών συμμαχιών με συγκεκριμένα ρεφορμιστικά ρεύματα. Πολύ περισσότερο δεν είναι τακτική ενιαίου μετώπου η μετατροπή των συμμαχικών σχηματισμών σε κόμματα, η συνοικοδόμηση με το ρεφορμισμό κομμάτων που λειτουργούν με την αρχή της υποταγής στην πλειοψηφία. Αυτό παραβιάζει τη βασική αρχή του ενιαίου μετώπου «Χτυπάμε μαζί – βαδίζουμε χωριστά», **δηλαδή συμπράττουμε σε κοινές δράσεις ενάντια στο σύστημα, διατηρώντας η κάθε πλευρά πλήρη ανεξαρτησία.**

Η οικοδόμηση κόμματος με ρεφορμιστική πλειοψηφία, υποχρεώνει, αργά ή γρήγορα, σε «πειθαρχία» στην ισχυρή συνιστώσα. Η διαφωνία των επαναστατών

καταλήγει να περιορίζεται κυρίως ή αποκλειστικά προς το «εσωτερικό», υπονομεύοντας την ανεξαρτησία τους, δήθεν για να μην υπονομεύεται η ενότητα του κοινού κόμματος. Τέτοια ήταν η κατάσταση στον ΣΥΡΙΖΑ (ιδιαίτερα μετά το 2012), τέτοια είναι σε μεγάλο βαθμό και στη ΛΑΕ σήμερα. Έτσι, η ρεφορμιστική ηγεμονία ενισχύει τον εκλογικισμό, όπως απέδειξε η εμπειρία του ΣΥΡΙΖΑ.

Επιπρόσθετα, για τις επαναστατικές οργανώσεις αποτελεί θανάσιμη παγίδα να **εμφανίζονται ότι συνοικοδομούν κοινό κόμμα με το ρεφορμισμό**, διότι έτσι «διαβεβαιώνουν» τον κόσμο της Αριστεράς και των κοινωνικών αντιστάσεων ότι για την νίκη των αγώνων χρειαζόμαστε ένα τέτοιο κόμμα, ένα μαζικό ρεφορμιστικό κόμμα, ένα κόμμα «τύπου Τσίπρα» (ή Μπερτινότι ή Λούλα ή Ιγκλέσιας κ.λπ.), κι όχι ένα κόμμα «τύπου Λένιν». Έτσι αναδεικνύεται ψευδώς ο ρεφορμισμός σαν κατάλληλη ηγεσία και στρατηγική για να δώσει η εργατική τάξη τη μάχη της με το σύστημα. Αν υιοθετούνται ή αφήνονται να αιωρούνται τέτοιες ερμηνείες για το ρεφορμισμό ή, χειρότερα, για μια κυβέρνησή του, μάλιστα σε περίοδο κρίσης, τότε όλοι –και οι επαναστάτες– κινδυνεύουν να χρεωθούν την αναπόφευκτη «προδοσία».

Όλα τα παραπάνω κόστισαν στη ΔΕΑ σε αυτονομία, δυνάμεις, σαφήνεια και αντανakλαστικά, τα τελευταία χρόνια του ΣΥΡΙΖΑ, οπότε σημειώθηκε και η στροφή της οργάνωσης **υπέρ του πλατιού και ενιαίου κόμματος ΣΥΡΙΖΑ και υπέρ της «κυβέρνησης της Αριστεράς».**

Με ευθύνη της ηγεσίας της, η ΔΕΑ δεν έκανε ποτέ μια οργανωμένη συζήτηση απολογισμού της εμπειρίας ΣΥΡΙΖΑ και ειδικά της τελευταίας του περιόδου. Έτσι, αντί να εντοπίσει και διορθώσει τις διολισθήσεις, επαναλαμβάνει το ίδιο λάθος στο πεδίο της ΛΑΕ, αυτή τη φορά σαν φάρσα. Από τον τρόπο συγκρότησής της το 2015, την περίοδο προετοιμασίας και διεξαγωγής της ιδρυτικής της Συνδιάσκεψης το 2016, μέχρι σήμερα. Η ΛΑΕ, χωρίς να είναι ιδιαίτερα «πλατιά», ταυτίζεται πολιτικά με το Αριστερό Ρεύμα και έχει προσλάβει από νωρίς χαρακτηριστικά **κόμματος** αντί μετώπου. Αναπόφευκτα, επανέρχονται παθογένειες του ΣΥΡΙΖΑ (ουσιαστικά του ρεφορμισμού), στο οικονομικό πρόγραμμα, στις συμμαχίες και στα λεγόμενα «εθνικά». Αλλά και στη δημόσια εκπροσώπηση, με το μονοπώλιο του επικεφαλής και εκφωνήσεις συχνά πολύ πιο προβληματικές κι από τις γραπτές αποφάσεις. Η επανάληψη των ίδιων στρεβλώσεων στη ΛΑΕ, ισχυριστήκαμε ότι απειλεί τη ΔΕΑ με πλήρη εκφυλισμό, ανυποληψία και μοιρολατρική εγκατάλειψη σε μια πορεία που η ίδια ελάχιστα ελέγχει.

Όλα τα παραπάνω δεν σημαίνουν κατ' ανάγκη την εγκατάλειψη των πολιτικών συμμαχιών με τμήματα του ρεφορμισμού, στο όνομα της «επαναστατικής καθαρότητας». Σημαίνουν όμως σημαντικές **αποστάσεις από τους ρεφορμιστές**

συμμάχους, απολύτως ορατές στον έξω κόσμο, τη διατήρηση της οργανωτικής και πολιτικής ανεξαρτησίας. Σημαίνουν τη μετατόπιση του κέντρου βάρους της μαζικής πολιτικής των επαναστατικών οργανώσεων στην **αυτόνομη σχέση τους** με το κίνημα, την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα, με ενίσχυση των δυνάμεων και των μαζικών εργαλείων που διαθέτουν, τόσο στα πεδία διάστασης με τη ρεφορμιστική πολιτική όσο και συνολικά. Σημαίνουν την **ισχυροποίηση των ιδεολογικών και πολιτικών αντανακλαστικών** του διεθνισμού, του αντιρατσισμού, του αντιεθνικισμού. Της διαχωριστικής «μεταρρύθμιση ή επανάσταση», ως στρατηγικής διαφοράς με άμεση επίπτωση στο πολιτικό σχέδιο, τα αιτήματα και τους τρόπους πάλης σήμερα. Σημαίνουν την **επιδίωξη μετωπικών πρωτοβουλιών με κάθε διαθέσιμη δύναμη** της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής αριστεράς στο πεδίο του κινήματος και της αντιπαράθεσης με το σύστημα, **σε ριζοσπαστική-αντικαπιταλιστική βάση**.

Όσον αφορά τη ΛΑΕ σήμερα σημαίνουν ανοιχτή και δημόσια κριτική:

α) στην κυρίαρχη εκφώνηση για τα λεγόμενα **«εθνικά»** ζητήματα,

β) στο **πρόγραμμα «παραγωγικής ανασυγκρότησης»**,

γ) στην **πολιτική συμμαχιών** της.

Τέλος, σημαίνουν διεκδίκηση αλλαγής του χαρακτήρα της ΛΑΕ σε πραγματικά **μετωπικό σχήμα** με δημόσια εκφώνηση που να παραμένει στο έδαφος της **συμφωνίας** αντί της επιβολής του «στίγματος» της πλειοψηφούσας συνιστώσας.

Αυτή η διεκδίκηση δεν μπορεί να είναι αέναη και άνευ κριτηρίων αποτελεσματικότητας. Αφορά συγκεκριμένο χρόνο και, με κριτήριο την επιτυχία ή την αποτυχία, συνεπάγεται συνέχεια και βελτίωση της σχέσης με τους συμμάχους ή διαφορετικά ρήξη και πολιτική αποδέσμευση από τον κοινό φορέα.

Τί Αριστερά χρειαζόμαστε;

Μετά την κρίση του 2008 ο καπιταλισμός δεν έχει ανακτήσει τα χαρακτηριστικά της προηγούμενης περιόδου, τη σχετική σταθερότητα και ευημερία που επηρέαζαν την πλειοψηφία των δυτικών εργατικών τάξεων παρά τη διαρκή υπονόμευση των κεκτημένων τους από τον νεοφιλελευθερισμό. Δεν έχει βρει στιβαρή απάντηση στα δομικά του προβλήματα, παρά τη μεσοπρόθεσμη σταδιακή-σχετική σταθεροποίησή του στα χρόνια από το 2011 και ύστερα. Αντίθετα, μεταλλάσσεται σε έναν καπιταλισμό της εντεινόμενης αποστέρησης βασικών αγαθών και δικαιωμάτων από την εργαζόμενη πλειοψηφία. Τα στρατηγικά αδιέξοδα παραμένουν, κάνοντας πιθανή μια νέα υποτροπή της κρίσης, διατηρώντας ισχυρά στοιχεία κρίσης ηγεμονίας, με τη μορφή πολιτικής ρευστότητας και αστάθειας, εντεινόμενων ανταγωνισμών στο δυτικό καπιταλιστικό μπλοκ αλλά και στη

σχέση του με ανερχόμενες καπιταλιστικές δυνάμεις της «Ανατολής», γενικής στροφής στον πολιτικό αυταρχισμό, ενίσχυσης της ακροδεξιάς, αλλά και ρατσιστικών και φασιστικών κομμάτων και ρευμάτων. Πρόκειται για έναν καπιταλισμό που αυταρχικοποιείται όλο και περισσότερο, μιμούμενος τα καθεστώτα της «Ανατολής» και του «Νότου». Που για να ξεπεράσει τις οξυμμένες οικονομικές αντιφάσεις του προσφεύγει στην επίταση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και τις στρατιωτικές συγκρούσεις, επενδύοντας στα αντίστοιχα ιδεολογικά εργαλεία (ισλαμοφοβία, ρατσισμός, εθνικισμός, милитарισμός κ.λπ.).

Σε αυτές τις συνθήκες, **χρειαζόμαστε μια Αριστερά** που, κατ' αρχάς, να απαντά με σαφήνεια, τόλμη και ταξικό κριτήριο σε όλες τις ιδεολογικές και πολιτικές επιθέσεις του συστήματος, σαν όρο για να μπορεί να παρεμβαίνει για να τις αναχαιτίσει στην πράξη.

α) Μια Αριστερά που να επιμένει. Να οργανώνει αντιστάσεις στη μνημονιακή πολιτική εξαθλίωσης της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ/ΑΝΕΛ επιχειρώντας τη συγκρότηση ενός αποτελεσματικού κινήματος αντίστασης και ανατροπής της λιτότητας. Να εξηγεί αποτελεσματικά και πειστικά ότι η «λιτότητα» και τα «μνημόνια», σε κάθε μορφή, δεν αποτελούν μονόδρομο. Ότι δεν είναι μονόδρομος το διευθυντικό δικαίωμα του μεγάλου κεφαλαίου στην οικονομία και η υποταγή των κυβερνήσεων στα κελεύσματα της ντόπιας και διεθνούς «αγοράς». Μια Αριστερά που να εκλαϊκεύει ένα πρόγραμμα για την ικανοποίηση των στοιχειωδών λαϊκών αναγκών (εργασία και μισθός, στέγη, κοινωνικές υπηρεσίες και αγαθά) μέσα από μέτρα απαλλοτρίωσης της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας του κεφαλαίου (κοινωνικοποιήσεις, φορολογία, εργατικός έλεγχος κ.ο.κ.). Ένα πρόγραμμα που είναι και θα γίνεται εφικτό μόνο μέσα από μαζικούς κοινωνικούς, αντικυβερνητικούς αγώνες για “μνημόνιο στο κεφάλαιο”, που θα μπορεί όμως να αποτελέσει καταστάλαγμα και προωθητικό τους όραμα επειδή θα υπόσχεται άμεση ικανοποίηση των εργατικών-λαϊκών αναγκών. Ένα τέτοιο πρόγραμμα, μεταβατικό προς το σοσιαλισμό κι όχι προς κάποιο «στάδιο» ανέφικτης «φιλολαϊκής» καπιταλιστικής ανάπτυξης, είναι προϋπόθεση ώστε η Αριστερά να εστιάσει στην οικοδόμηση πραγματικών κοινωνικών αντιστάσεων, που θα την κάνουν πραγματικά χρήσιμο πολιτικό εργαλείο, θα αποκαταστήσουν το κύρος της στα μάτια των εργαζόμενων τάξεων με «αποδείξεις» μέσα από τον αγώνα κι όχι με διακηρύξεις κενές περιεχομένου, θα δημιουργήσουν τους όρους για τη δική της ανάπτυξη και για την οργάνωση της αντεπίθεσης «από τα αριστερά και από τα κάτω».

Σε συνθήκες οικονομικής ύφεσης, νέων μέτρων και εξοπλιστικής έξαρσης που προωθεί η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ/ΑΝΕΛ, τίποτε από τα προηγούμενα δεν συμβιβάζεται με λογικές εθνικής ανάπτυξης και βελτίωσης της εθνικής ανταγωνιστικότητας, με εργαλείο τη δραχμή ή την ενίσχυση τμημάτων του μεσαίου κεφαλαίου, π.χ. με διαγραφή των χρεών και δημόσια

χρηματοδότηση των επενδύσεών του, όπως λέει η ΛΑΕ. Η εθνική ανάπτυξη και η διαταξική συνεργασία βοηθούν αντίθετα τις «εύκολες» μεθόδους της από τα πάνω εκπροσώπησης, κοινοβουλευτικές ή μιντιακές.

Η ΔΕΑ για πολλά χρόνια συνεισέφερε -σημαντικά για τις δυνάμεις της- στην οικοδόμηση πραγματικών αντιστάσεων στο νεοφιλελευθερισμό, χτίζοντας σωματεία και συνδικαλιστικές παρατάξεις, σε σχολεία και πανεπιστήμια, στο δημόσιο αλλά και στον ιδιωτικό τομέα. Η συμμετοχή της στο ΣΥΡΙΖΑ λογοδοτούσε, αρχικά, στην ενίσχυση αυτών των αντιστάσεων με τη συμμετοχή περισσότερων αριστερών δυνάμεων. Όμως, τα τελευταία αρκετά χρόνια πολλές τέτοιες πρωτοβουλίες είτε παρήκμασαν είτε χάθηκαν. Εν μέρει αυτό έγινε για λόγους που άπτονται της δημοκρατικής λειτουργίας (δυσανεξία και απουσία δυσάρεστων απολογισμών εκ μέρους της ηγεσίας), εν μέρει λόγω της επικέντρωσης στο «πλατύ κόμμα». Η παρέμβαση στην κοινωνία συχνά βρισκόταν εκτεθειμένη από το «στίγμα» του «πλατιού κόμματος» (είτε του ύστερου ΣΥΡΙΖΑ είτε σήμερα της ΛΑΕ).

β) Μια Αριστερά που να αντιπαλεύει συστηματικά το ρατσισμό και τον εθνικισμό. Να καταπολεμά διεξοδικά τους εθνικιστικούς μύθους της Ελλάδας που δήθεν «απειλείται, αμύνεται και αναγκαστικά εξοπλίζεται» απέναντι σε «προαιώνιους εξωτερικούς εχθρούς», δήθεν για τα «εθνικά δίκαια» κι όχι για τα συμφέροντα της ελληνικής άρχουσας τάξης. Να αποκαλύπτει την επιθετικότητα του ελληνικού υποϊμπεριαλισμού απέναντι σε ανταγωνιστές -όπως ο τουρκικός υποϊμπεριαλισμός ή πολύ πιο αδύναμα κράτη όπως η Δημοκρατία της Μακεδονίας- τη συμμετοχή του στην κλιμάκωση της έντασης και τη συνενοχή του για τα τυραννικά καθεστώτα και τους πολέμους που σαρώνουν τη Μέση Ανατολή. Να αποκαλύπτει και να εξηγεί ότι η συμμετοχή του ελληνικού καπιταλισμού σε ιμπεριαλιστικούς άξονες (όπως Ισραήλ- Ελλάδα-Κύπρος-Αίγυπτος) και στους γενικότερους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς στην ευρύτερη περιοχή δεν γίνεται για λόγους «δουλοπρέπειας» αλλά γιατί έτσι εκτιμά ότι θα υπηρετήσει καλύτερα τα συμφέροντά του. Μόνο στη βάση μιας τέτοιας ταξικής και διεθνιστικής προσέγγισης, που θα καθοδηγεί την παρέμβασή της στους χώρους δουλειάς και εκπαίδευσης και στους δρόμους, μπορεί η Αριστερά να αντιπαρατεθεί αποτελεσματικά στις μεθοδεύσεις της ελληνικής άρχουσας τάξης και του ισχυρών ιμπεριαλιστικών χωρών. Μόνο έτσι μπορεί να ασκεί κριτική σε μια κυβέρνηση που τιτλοφορείται «αριστερή», ενώ εισηγείται κι εφαρμόζει ανοιχτά ρατσιστικές, εθνικιστικές και φιλοπόλεμες πολιτικές. Και όχι στη βάση των «εθνικών συμφερόντων», στο όνομα των οποίων θα αποδέχεται τις στρατιωτικές δαπάνες, θα επιλέγει συμμαχίες με το έναν ή άλλον ισχυρό ιμπεριαλιστή (Ρωσία ή NATO), θα καταγγέλλει μονομερώς τον τουρκικό υποϊμπεριαλισμό απ' τη σκοπιά των «εθνικών συμφερόντων» όπως ο συστημικός εθνικισμός, δεν θα αναγνωρίζει το δικαίωμα του αυτοπροσδιορισμού στο γειτονικό μακεδονικό λαό και

θα απαλείφει μονίμως τις επιθετικές τάσεις και εκδηλώσεις του ελληνικού καπιταλισμού. Όσον αφορά τη ΛΑΕ, τα μεγάλα προβλήματα της πολιτικής της άποψης καταγράφηκαν δημόσια, με μεγάλη ένταση και καθαρότητα, το τελευταίο διάστημα. Όσον αφορά τη ΔΕΑ, οι διαφωνίες εντός της είχαν ενταθεί από την προηγούμενη χρονιά, για την καταγραφή και τις απόψεις που χρεωνόταν η οργάνωση μαζί με τη ΛΑΕ, βάσει των γενικών μας εκτιμήσεων για την περίοδο (αδιέξοδα του καπιταλισμού, όξυνση ιμπεριαλιστικών αντιπαραθέσεων κ.λπ.) και τον ελληνικό καπιταλισμό. Υποχωρώντας διαρκώς, σε μια μάταιη προσπάθεια αναζήτησης κοινών παρονομαστών με την κυρίαρχη συνιστώσα, η ηγεσία της ΔΕΑ διολίσθαινε διαρκώς, από τον καιρό του ΣΥΡΙΖΑ αλλά και στη ΛΑΕ, σε οδυνηρούς συμβιβασμούς και υποτιμήσεις ακόμα και για ζητήματα ταυτοτικά, στην αρχή στην πράξη, αργότερα και στη θεωρία. Η αντιρατσιστική παρέμβαση ήταν το πρώτο θύμα αυτής της υποβάθμισης. Υπονομεύτηκε μέσα από μια προσπάθεια να χωρέσει όλος ο κόσμος του αντιρατσιστικού ακτιβισμού στο στενό κορσέ του «κεντρικοπολιτικού» ΣΥΡΙΖΑ και μετά στον ακόμη στενότερο της ΛΑΕ. Πιο πρόσφατα, ήταν χαρακτηριστική η άρνηση της ηγεσίας της ΔΕΑ να αναλάβει οποιαδήποτε εξωστρεφή πρωτοβουλία για το Μακεδονικό τον καιρό που αυτό «έκαιγε» και μετέπειτα οποιαδήποτε αντιπολεμική πρωτοβουλία που να αντιπαρατίθεται στον ελληνικό εθνικισμό και τους εξοπλισμούς του στο πλαίσιο του ελληνο-τουρκικού ανταγωνισμού, προκειμένου να μη διαταραχθεί η ενότητα του «κοινού εγχειρήματος».

Υ) Χρειαζόμαστε μια Αριστερά που, βάσει των προηγούμενων, θα αναζητεί συμμαχίες πρωταρχικά στους κοινούς αγώνες με άλλες αριστερές, ταξικές δυνάμεις, υποτάσσοντας κάθε εκλογική στοχοθεσία σε αυτό το χαρακτήρα παρέμβασης. Κι όχι μια Αριστερά που θα βλέπει την εκλογή βουλευτών σαν αυτοσκοπό για να συντηρεί το μηχανισμό της και θα καταλήγει να αναζητεί ευκαιριακές συμμαχίες με τυχάρπαστα ή εθνικιστικά μορφώματα και παράγοντες.

Όσο πλησιάζουν οι εκλογές και όσο η ΛΑΕ δεν διορθώνει λόγο και έργα, τόσο η ηγεσία της θα πυκνώνει τις προτάσεις εκλογικής ή πολιτικής σύμπραξης σε κάθε «αντιμνημονιακή» και «πατριωτική» δύναμη εκτός της Αριστεράς, φτάνοντας μέχρι την Πλεύση, την Ελεύθερη Ελλάδα, ίσως και το ΕΠΑΜ. Πάνω σε αυτά, τα τελευταία τρία χρόνια η ηγεσία της ΔΕΑ έχει επιλέξει, με παροδικές ταλαντεύσεις λόγω εσωτερικών και εξωτερικών πιέσεων, να αποφεύγει την ανοιχτή κριτική στους συμμάχους. Ανέχτηκε στην πράξη τις πιο παράδοξες δημόσιες εμφανίσεις της ΛΑΕ με εθνικιστές και ρατσιστές, από την ομιλία Καζάκη στη Συνδιάσκεψη της ΛΑΕ μέχρι πρόσφατα την παρουσία της ΛΑΕ σε εκδηλώσεις εθνικιστικών δυνάμεων. Παράλληλα, την ίδια στιγμή που κατά κανόνα υπερψήφιζε όλες τις αναφορές σε «πατριωτικές» συμμαχίες στις αποφάσεις των ΠΣ της ΛΑΕ, αρνιόταν να θέσει επί της ουσίας το ζήτημα της πλουραλιστικής δημόσιας εκπροσώπησης και απέφευγε τη δημόσια εμφάνιση

στελεχών της ΔΕΑ σε ΜΜΕ για να προστατέψει την ενότητα της ΛΑΕ.

Η συγκέντρωση των δυνάμεων της μαχόμενης Αριστεράς πιθανότατα θα αφορά διαφορετικές δυνάμεις στα διαφορετικά, κάθε φορά, μέτωπα. Όμως, πρέπει να γίνεται ειλικρινά, χωρίς τεχνητούς αποκλεισμούς. Με την εκδίωξη ακόμη και όσων εισηγήθηκαν μια τέτοια τακτική στο εσωτερικό της, παρόλο που για πολλά χρόνια πάλεψαν μέσα από τις γραμμές της, η ΔΕΑ -δυστυχώς- έχει πάψει πλέον να είναι χρήσιμη γι' αυτούς τους σκοπούς.

Πιστεύουμε ότι για την πλειοψηφία των αγωνιστών τα παραπάνω πρέπει να αποτελούν κοινή βάση. Για εμάς, επιπρόσθετα, είναι αλληλένδετα με έναν παράγοντα που εκλείπει: ισχυρή επαναστατική Αριστερά με αντίστοιχες άγκυρες στη θεωρία και τη μαζικότητα. Μια τέτοια αριστερά δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς δημοκρατική συγκρότηση.

Γραφειοκρατικός ή δημοκρατικός συγκεντρωτισμός;

Οι παραπάνω θέσεις και επεξεργασίες δεν είναι ολοκληρωμένες ή «αυταπόδεικτες» για τις οργανώσεις της Αριστεράς. Είναι απαραίτητη η διαρκής επικαιροποίηση και επαλήθευση μέσα από την πράξη και τη ζωντανή εμπειρία. Είναι, επομένως, απαραίτητο να περνούν τη βάσανο του διαλόγου, μέσα στις οργανώσεις, αλλά και με την πρωτοπορία των αγώνων και την κοινωνία. Αυτό μπορεί να γίνει μόνο με ένα δημοκρατικό εσωκομματικό καθεστώς που να ευνοεί την οργανωμένη πολιτική συζήτηση-αντιπαράθεση, χωρίς ταυτόχρονα να υποχωρεί από την ανάγκη της οργανωμένης κοινής δράσης. **Υποστηρίζουμε το δημοκρατικό συγκεντρωτισμό σαν μέθοδο συγκρότησης, λειτουργίας και παρέμβασης των επαναστατικών οργανώσεων. Ωστόσο, είναι τόσο διαδεδομένες οι στρεβλώσεις του και τόσο συχνά τα πολιτικά εγκλήματα που έχουν γίνει στο όνομά του, ώστε απαιτείται να αποκατασταθεί το πραγματικό του περιεχόμενο.**

Δημοκρατικός συγκεντρωτισμός δεν είναι η «ενιαία σκέψη», ούτε η ενότητα στην άποψη σε ζητήματα τακτικής, αλλά η ενότητα στη δράση. Δεν είναι η «ιδιοκτησιακή» αντίληψη για την οργάνωση στο πλαίσιο της οποίας τίποτε δεν είναι νόμιμο αν δεν εκπορεύεται και επικυρώνεται εκ των προτέρων από την πλειοψηφία της Κ.Ε. Τέλος, δημοκρατικός συγκεντρωτισμός δεν σημαίνει δημοκρατία για τις εβδομάδες που διαρκεί η προσυνδιασκειψική διαδικασία και απόλυτο «διευθυντικό δικαίωμα» της πλειοψηφίας της Κ.Ε. για όλον τον υπόλοιπο χρόνο. Τα δικαιώματα των μελών δεν εξαντλούνται στο να μιλούν και να ψηφίζουν στη συνδιάσκεψη, αλλά αφορούν τον έλεγχο της ηγεσίας και τη συνδιαμόρφωση της πολιτικής μέσα από ανοιχτή συζήτηση.

Σε τελική ανάλυση, η λειτουργία οποιασδήποτε οργάνωσης θέλει να ξεπερνά το επίπεδο μιας **σχέτας** που απλά εμπιστεύεται τους αρχηγούς της, βασίζεται στην πολιτική πειθώ, την εξωστρέφεια και την πρακτική επαλήθευση. Όμως, η πειθώ προϋποθέτει την ελεύθερη έκφραση των διαφωνιών, την συντροφική αντιπαράθεση. Αυτό είναι δυο φορές πιο αναγκαίο σε οργανώσεις που θέλουν να πάνε κόντρα στη «μέση συνείδηση» αλλά έχουν μικρές δυνάμεις, αφού αυτές ειδικά πρέπει να εμπνέουν και να αξιοποιούν κάθε διαθέσιμο ανθρώπινο πόρο. Όταν δεν υπάρχουν επιτυχίες της ηγεσίας που να επιβεβαιώνουν την ορθότητα της γραμμής, αλλά αντίθετα αποτυχίες, όταν δεν ενισχύεται η σχέση με τις κοινωνικές αντιστάσεις, τους μαζικούς χώρους και την εργατική τάξη αλλά αντίθετα αποδυναμώνεται, όταν η ηγεσία είναι ανίκανη να αναγνωρίσει τα λάθη της, κάθε απόπειρα επιβολής πειθαρχίας «καταντά πιθηκισμός» (Λένιν).

Το κλειστό μοντέλο «καθοδήγησης» της ΔΕΑ είναι μια κακή κληρονομιά της ΙΣΤ. Σύμφωνα με αυτό, είναι ακριβώς τα πιο σοβαρά λάθη της ηγεσίας που δεν πρέπει να αναγνωρίζονται, επειδή θίγουν το «κύρος» της. Η ηγεσία αναγορεύεται σε πεμπτουσία της οργάνωσης ως το τάχα σταθερότερο έρεισμά της, παραδόξως ακόμη περισσότερο όταν οι αποτυχίες της αποδυναμώνουν την οργάνωση. Αυτή η «κουλτούρα» φτάνει να απαγορεύει πρακτικά ακόμη και την «εκτός διαδικασιών» ατομική συζήτηση μεταξύ συντρόφων, πολύ περισσότερο τη διακίνηση κειμένων διαφωνίας μέσα στην οργάνωση. Πρόκειται για αντίληψη που υπονομεύει την πολιτική συζήτηση, ενώ εμποδίζει την πολιτικοποίηση των μελών και τον έλεγχό τους επί της ηγεσίας. Δεν είναι τυχαίο ότι η στροφή στο «πλατύ κόμμα» επιβλήθηκε σταδιακά στα χρόνια που η ΔΕΑ δεν είχε κάνει Συνδιάσκεψη (2010-2013), χωρίς θεωρητική τεκμηρίωση και ερήμην των μελών.

Ένα νέο ξεκίνημα

Η ΔΕΑ ήταν οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς που επιχείρησε μια διπλή διαφοροποίηση:

Από το σεχταρισμό: Την απαίτηση για συνολικές πολιτικές συμφωνίες που προσιδιάζουν σε πρόγραμμα κόμματος για να υπάρξουν ακόμη και στοιχειώδεις κοινές δράσεις, την αντίληψη ότι η οργανωτική και διοικητική προεξόφληση της πολιτικής ηγεμονίας του «κόμματος» είναι προϋπόθεση για το μέτωπο, τη συνεπαγόμενη αντίληψη για μέτωπο-«παράρτημα» του κόμματος κ.λπ.

Από τον ομορτυνισμό: Την υποτίμηση του προγράμματος, την υποτίμηση της επικαιρότητας της διαχωριστικής «μεταρρύθμιση ή επανάσταση», τις αντιλήψεις

κομματικής συννοικοδόμησης με το ρεφορμισμό, τις αντιλήψεις για το μέτωπο σαν υποκατάστατο του «κόμματος» το οποίο τάχα είναι πλέον ξεπερασμένο, τις αντιλήψεις του αντιπολιτικού και «αντι-κομματικού» κινηματισμού κ.λπ.

Η ΔΕΑ ανέλαβε την ευθύνη να δικαιώσει μια μη σχεταριστική γραμμή που στηριζόταν σε δύο θεμελιώδεις πυλώνες: Ενιαίο μέτωπο και οικοδόμηση επαναστατικής οργάνωσης και επαναστατικής αριστεράς. Η ΔΕΑ δυστυχώς έχει εγκαταλείψει αυτούς τους πυλώνες και δεν υπηρετεί πια τον αρχικό της στόχο. Σε ό,τι μας αφορά, αντιλαμβανόμαστε τη δική μας ευθύνη γι' αυτή την διπλή αποτυχία, κυρίως επειδή υποτιμήσαμε το πρόβλημα και καθυστερήσαμε την οργανωμένη αντίδρασή μας. Ωστόσο, ο στόχος παραμένει.

Στο εξής, θα συνεχίσουμε να δίνουμε την ίδια μάχη έξω από τη ΔΕΑ, επιμένοντας στην ανάγκη συγκρότησης ανεξάρτητης επαναστατικής οργάνωσης ως όρο για την αποτελεσματική παρέμβαση στην κοινωνία, με στόχο τη σοσιαλιστική ανατροπή. Με εφόδια: Την πείρα, πικρή αλλά και γόνιμη, από όλα τα τελευταία χρόνια. Την παράδοση του επαναστατικού μαρξισμού και του ιστορικού ρεύματος στο οποίο αναφερόμαστε, από τον Μαρξ, την 1η Διεθνή και την Κομμούνα, την Οκτωβριανή επανάσταση, τον Λένιν, τον Τρότσκι, τη Λούξεμπουργκ και τον Γκράμσι. Τη θέληση να συμμετάσχουμε με όλες μας τις δυνάμεις στους κοινωνικούς-ταξικούς και πολιτικούς αγώνες.

Στο πεδίο της κοινής δράσης και των συμμαχιών, θα συνεχίσουμε να επιδιώκουμε, σε χώρους, γειτονιές και θεματικές, κοινές κινηματικές και πολιτικές πρωτοβουλίες μαζί με τους συντρόφους και τις συντρόφισσες της ΛΑΕ, όπου κρίνουμε πως είναι γόνιμο για το κίνημα και την αριστερά. Αλλά μαζί και με όσους/όσες έχουν αποχωριστεί τον ΣΥΡΙΖΑ και τη ΛΑΕ, μαζί με τους συντρόφους της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και της υπόλοιπης ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς.

Μπροστά στις μεγάλες προκλήσεις που έρχονται και παρά τις δυσκολίες για όλη την κοινωνική και πολιτική Αριστερά, συνειδητοποιούμε ότι δεν θα λείψουν οι ευκαιρίες, μέσα από μάχες και διεργασίες, να σφυρηλατηθεί το «μέταλλο» που θα αντέξει στις υψηλές θερμοκρασίες της ταξικής πάλης τα επόμενα χρόνια και θα προετοιμάσει μια νέα αντεπίθεση ενάντια στο σύστημα. Εκατό χρόνια από την Οκτωβριανή επανάσταση και εξήντα από τον «παγκόσμιο Μάη», είμαστε απ' αυτούς και αυτές που «θυμούνται την επανάσταση».

1. Αγγελίδου Λένα
2. Αδαμόπουλος Τάσος
3. Ακριβός Σωκράτης

4. Αλεξάκη Γιάννα (Δανία)
5. Αναστασάκη Ερωφίλη
6. Αναστασάκης Στέλιος (Γερμανία)
7. Αντωνίου Ελένη
8. Ατσαλής Γιάννης
9. Αυγουστάτος Μάριος
10. Βαγενάς Χρήστος
11. Βελισσάριος Αντρέας
12. Γαρίδη Έφη
13. Γεωργιάδου Γιούλη
14. Δημάκη Γιώτα
15. Δημάκης Βασίλης
16. Δημάκης Δημήτρης
17. Διαλυνάς Κώστας
18. Ζαμπετάκη Γωγώ
19. Κ. Μαρίνα
20. Κ. Ερνεστίνη
21. Κατόπης Χρήστος
22. Κατσιγιάννης Γιώργος
23. Κοκκινάρης Γιώργος
24. Κοκκίνης Αποστόλης
25. Κονταξής Γιώργος
26. Κοσμάς Πάνος
27. Κούρκουλας Θανάσης
28. Κυριαζής Γιώργος
29. Λιγάσης Βαγγέλης
30. Λιοστάτος Αλέξης
31. Λ. Βίκυ
32. Λίτσκα Κατερίνα
33. Λουπέτης Δημήτρης
34. Λυμπίκη Διώνη
35. Μακρυγιάννης Γιώργος
36. Μανωλέσου Δανάη
37. Μαρούση Μαρία
38. Μορέλλα Σοφία
39. Μορέλλας Βασίλης
40. Μούρτη Χρυσάνθη

41. Μπαλτατζή Γεωργία
42. Μπενάτου Ελένη
43. Μπίτρι Λαμπρινή
44. Μπούρας Κώστας
45. Ντάνης Βασίλης
46. Ορταντζόγλου Γιώργος
47. Παλαμπουκίδου Γιάννα
48. Πανταζή Κωνσταντίνα
49. Πανταζής Δημήτρης
50. Π. Λίνα
51. Παπαδοπετράκη Δανάη (Ολλανδία)
52. Παπαγεωργίου Έλενα
53. Παπαδόπουλος Χάρης
54. Παπακώστας Βασίλης
55. Παπανίκου Κωνσταντία
56. Παπαστάθης Θανάσης
57. Περάκης Κωνσταντίνος
58. Ράλλης Παναγιώτης
59. Σαρδέλη Χριστίνα
60. Σκαμπά Αθηνά
61. Σταματόγιαννη Κική
62. Στουπάκης Σπύρος
63. Τσεκούρας Αλέξανδρος
64. Τσεκούρας Παύλος
65. Τσιτσάκη Γεωργία
66. Φάκαρος Ελισσαίος
67. Χασάπη Γεωργία
68. Χασάπη Σάσα